

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Secretele Cazinoului din Sinaia.

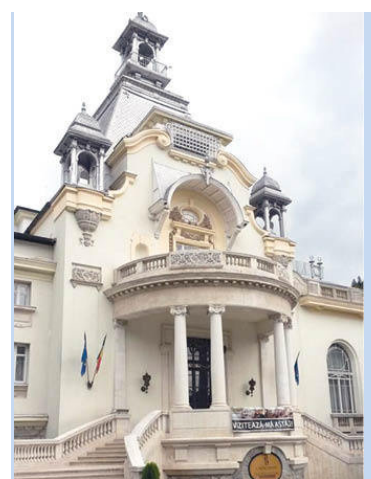
Tunelul prin care erau trecuți banii și amantele, sinuciderile ascunse și arginții din fântâna arteziană¹

Cazinoul din Sinaia s-a transformat în gazda selectă a unor conferințe, simpozioane, congrese sau reuniuni naționale și internaționale, însă în alte timpuri strălucea, la propriu, prin bijuteriile afișate de doamnele protipendadei, prin cascada de lumini revărsată de candelabre, dar și prin clinchetul inconfundabil al bilei de ruletă care, căzând pe roșu negru, par sau impar, schimba destine în doar câteva secunde. Drumul de la extaz la agonie – sau invers – era jalonat de fantasma îmbietoare a chintei royale, de agresivitatea reconfortantă a unui careu de ași sau de un full intrat exact atunci când trebuia în mâna norocosului, însă nu lipseau de la mesele de joc ale cazinoului nici cei care jucau la cacealma, cu chipuri impenetrabile, și nici trișorii ordinari.

Cine a fost primul acționar al Cazinoului din Sinaia?

Cazinoul din Sinaia a fost ridicat la inițiativa Regelui Carol I, iar primul său acționar a fost baronul Edgar de Marçay. Cu o avere considerabilă, baronul era și acționar al cazinoului din Monte Carlo – după arhitectura căruia a fost construit și cel din Sinaia -, iar în anul 1912 a devenit și concesionar al Cazinoului din Constanța, care fusese inaugurat în 1910. Printre acționarii Cazinoului din Sinaia s-au aflat și frații baronului Edgar de Marçay, Iv și Edmond – aceștia deținând acțiuni și la cazinourile din Nisa și Monte Carlo -, dar și Eforia Spitalelor Civile, Primăria Sinaia sau politicieni de marcă ai vremurilor, cum ar fi prințul Gheorghe Grigore Cantacuzino (supranumit "Nababul", fost prim-ministru și primar al Capitalei, descendent al lui Constantin Brâncoveanu) și diplomatul Nicolae Lahovary. "Cu modul acesta (n.red. – prin Cazinoul din Sinaia), în intențiunea noastră este de a opri ca banii să iasă din țară și de a căuta să aducem la noi banii străini. În această privință nu trebuie să uitați că Elveția, Franța și alte state sunt țări cari fac avuții însemnate cu banii vizitatorilor străini. Că Eforia a avut acest scop și n-a avut un moment intenția câștigului, este hotărârea luată ca să-și vândă acțiunile societății pe care le posedă în valoare de un milion, pentru ca acești bani să-i întrebuițeze la nevoile spitalicești", preciza un reprezentant al Eforiei Spitalelor Civile – extras din articolul "Din România – Inaugurarea Cazinoului din Sinaia" – publicat în Gazeta Transilvaniei, ediția 11/27 iulie 1912.

La două zile de la inaugurarea Cazinoului, o dublă sinucidere a ținut "capul de afiș" în presa europeană Construcția Cazinoului din Sinaia – situat în parcul "Dimitrie Ghica" și ridicat la inițiativa lui

¹ Preluat și transmis de Dr. Ionel NOVAC, <https://www.gandul.ro/actualitate/secretele-cazinoului-din-sinaia-tunelul-nessiut-amantele-sinuciderile-ascunse-19688548>

145 ani de la proclamarea
Independenței României

Carol I – a început în anul 1911, iar lucrările au fost încheiate în mai puțin de 7 luni, cazinoul – construit după planurile arhitectului Petre Antonescu – fiind inaugurat pe data de 5 iulie 1912. Veștile despre inaugurarea luxosului stabiliment din stațiunea reședință de vară a Casei Regale a României s-au răspândit rapid, evident, iar marile ziare ale Europei au publicat articole laudative. Francezii au făcut reclamă stațiunilor de pe Valea Prahovei, cu accent pe Sinaia, scriind că stațiunea are tot ceea ce îți poate dori un turist, de la hoteluri de lux la tripouri.

În Austria și nu numai, însă, capul de afiș a fost ținut de știrea potrivit căreia frații Loebel s-au sinucis la două zile după inaugurarea Cazinoului din Sinaia, din cauză că își pierduseră întreaga avere la jocurile de noroc. Alte informații din perioada respectivă transmit că până și regele Carol I s-a plâns – într-o scrisoare trimisă surorii sale, prințesa Maria de Flandra – că la noul cazinou ”din păcate se joacă mult prea mult”. Baronii de Marçay au trecut ”la contraatac”, făcând donații pentru văduve și pentru orfanii de război, iar regele a devenit ceva mai indulgent cu activitatea desfășurată în Cazinoul din Sinaia. Totodată, s-a dus o ”politică” asiduă, de-a lungul timpului, pentru ca astfel de tragedii survenite în urma pierderii unor sume imense la mesele de joc ale cazinoului să nu mai fie mediatizate în presă. La scurt timp de la inaugurare, însă, Cazinoul din Sinaia a fost închis temporar, prin decret regal, în contextul tensionat al conflictelor din Balcani. Cazinoul din Sinaia Tânărul George Enescu a susținut un concert la reinaugurarea Cazinoului din Sinaia

În anul 1913, Cazinoul din Sinaia a fost reinaugurat, la eveniment participând Familia Regală a României, dar și prim-ministrul Titu Maiorescu. Cu această ocazie, George Enescu – care avea atunci 32 de ani – a susținut un concert extraordinar, iar dramaturgul Alexandru Davila (directorul Teatrului din București, la momentul respectiv), a organizat un spectacol special la finalul căruia oaspeții s-au delectat cu un impresionant foc de artificii. George Enescu a susținut un concert la reinaugurarea Cazinoului din Sinaia,

După cel de-al Doilea Război Mondial, Cazinoul din Sinaia a trecut în proprietatea statului, iar o perioadă a fost folosit de Societatea de Cruce Roșie. Cazinoul din Sinaia a funcționat până în 1947, atunci când regimul comunist din România a interzis jocurile de noroc. În 1995, clădirea a trecut în Administrația Protocolului de Stat, iar în luna aprilie 2013 a intrat în circuitul turistic.

Tunelul secret dintre Hotelul Palace și Cazinoul din Sinaia. Nu numai banii erau protejați, ci și... amantele. Plimbându-te prin Parcul ”Dimitrie Ghica” și îndreptându-te către Cazinoul din Sinaia, treci, fără să îți dai seama, peste un tunel secret care a fost construit între Hotelul Palace și stabilimentul unde o Fata Morgana a câștigurilor fabuloase atrăgea jucătorii precum un magnet. La vremea respectivă – cu mai bine de o sută de ani în urmă -, a construi un tunel de trei metri înălțime și doi metri lățime nu era un demers facil, însă protecția unor sume de bani impresionante și teama că astfel de câștiguri vor atrage infractorii au fost motive esențiale pentru demararea lucrărilor.

Hotelul Palace a fost construit – tot după planurile arhitectului Petre Antonescu – chiar în timp ce era ridicat și Cazinoul din Sinaia, în doar opt luni fiind terminată clădirea. Turiștii care veneau pentru a respira aerul curat din Sinaia aveau posibilitatea nu numai să joace la cazinou, dar și să fie cazați în condiții de lux, la doar câteva zeci de metri de mesele de joc. Cei care aveau buzunarele pline cu bani puteau ajunge, nevăzuți, din hotel în cazinou, feriți de priviri indiscrete și știindu-și câștigurile în siguranță, tunelul de 25 de metri lungime – luminat și încălzit – fiind calea cea mai bună pentru un du-te-vino nu numai financiar, ci și amoros.

Amantele îmbrăcate după ultima modă putea ajunge, la rândul lor, alături de cei care le protejau și întrețineau, iar astfel de secrete de alcov erau ținute departe de ochii curioșilor și, mai ales, ai ziariștilor gazetelor mondene.

În sala mare a Cazinoului din Sinaia – ”Sala Oglinzilor”, cu o suprafață de 650 mp – se aflau 13 mese unde se putea juca la ruletă. În cazinou exista însă și o cameră privată, de 80 mp, acolo unde mizele erau de cinci ori mai mari decât în alte săli. Aici erau mese unde nu se așezau decât reprezentanții high-life-ului vremii, oameni de afaceri interbelici precum Nicolae Malaxa (unul dintre cei mai mari industriași interbelici) sau Max Auschnitt, administrator delegat al Uzinelor și Domeniilor de Fier din Reșița (U.D.R.), cea mai mare societate pe acțiuni care a existat în România înainte de instaurarea regimului comunist.

145 ani de la proclamarea
Independenței României

În "Sala Baccara" erau amplasate mesele pentru jocurile de cărți, iar acolo se jucau Black Jack, Poker și Baccara. "Sala Oglinzilor" | Foto: casino-sinaia.ro "Casa Diavolului". Arginții aruncați în fântâna arteziană a Cazinoului din Sinaia Orice jucător împătimit are și superstițiile sale, iar cei care treceau pragul Cazinoului din Sinaia nu puteau face excepție de la această regulă nescrisă prin care încercau să îl înduplece pe Zeul Norocului și să îl convingă să fie de partea lor la mesele de joc. Se spune că amatorii de câștiguri rapide – mulți dintre ei plecând, în dimineața următoare, cu buzunarele goale – aruncau arginți în fântâna arteziană din apropierea Cazinoului din Sinaia, tocmai pentru a avea noroc și pentru a se îmbogăți rapid.

3

Numai că astfel de perspective minunate și superstițiile aferente nu ajutau, în cele mai multe dintre cazuri, iar împătimitii erau seduși de ceea ce putem numi și azi "beția jocului", își plasau toți banii, pierdeau, apoi iscăleau polițe pentru sume impresionante. Și femeile erau "prinse" în acest carusel al dorințelor exacerbate, ajungând să își joace chiar și blănurile de lux sau bijuteriile, în vreme ce bărbații plusau cu ceasurile cu lanț de aur. Acesta este și unul dintre motivele pentru care, în perioada interbelică, Cazinoul din Sinaia s-a ales și cu o etichetă nedorită – "Casa Diavolului". Bazarul de lângă Cazinoul din Sinaia și turcul Hagi Benlian. Dacă la mesele de joc ale Cazinoului din Sinaia se desfășurau scenarii nocturne în care norocul și ghinionul schimbau în bine sau în rău destinele multora dintre jucători, în exteriorul stabilimentului viața curgea în ritmul acelor vremuri și avea, firește, un farmec cu totul aparte. Puțini știu că în apropierea Cazinoului din Sinaia exista un bazar, poate unul dintre cele mai vizitate ale stațiunii. Iar dacă ajungeai în acest bazar era imposibil să eviți contactul cu turcul Hagi Benlia – cunoscut de toată lumea ca Benli -, cel care, purtând turban roșu-visiniu și șalvari de mătase, aducea Orientul în Sinaia și încerca să îi convingă pe vizitatori să cumpere argint filigranat, încrustații în metal, obiecte de jad, chihlimbar, sidif, corali sau mărgear. Dar Benli avea și o ofertă "dulce" – adusă din cămările Istanbulului – în fața căreia nimeni nu putea rezista mai mult de câteva minute: siropuri, sugiuc, rahat, nuga, susan, baclavale, pistil de caise, dulcețuri și șerbeturi. Doritorii puteau să-și cumpere de la Benli tutun, țigarete și cafea, iar turcul știa să... ghicească. "Benli știa să și ghicească. Își alegea din clientele o cucoană, făcându-i un semn discret să-și întoarcă ceașca de cafea, după care venea personal cu tava să adune ceștile. La plecare, curioasa afla de la turc 2-3 numere (din cele de la 1 la 9) pentru care femeia îi strecura în palmă, tot discret, câțiva poli. Apoi fugea la „ruletă” să-și încerce norocul”, nota Gh. Nistorescu în "Din plaiul Prahovei la Sinaia".

Averi colosale au fost pierdute într-o singură noapte, celebritățile vremii i-au trecut pragul pentru a se răsfăța cu băuturi fine și pentru a-și încerca norocul la mesele de joc, s-au scris povești de amor, au avut loc tragedii despre care s-a scris în gazetele de scandal sau care, de foarte multe ori, au fost trecute sub tăcere. Dar povestea Cazinoului din Sinaia, în pofida trecerii inexorabile a timpului, își păstrează și astăzi farmecul incontestabil, cu inflexiuni de legendă interbelică transpusă în realitate.